

LIBRIS

We know
books

Coordonatoare Corint Clasici ai literaturii
IULIA-CRISTIANA STAN

CHARLES DICKENS

Oliver Twist

Traducere din limba engleză și note de
IRINA BENEĂ

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

CUPRINS

I <i>Se prezintă cititorului locul și împrejurările în care s-a născut Oliver Twist</i>	5
II <i>Se descriu creșterea, educația, casa și masa de care a avut parte Oliver Twist</i>	8
III <i>Se povestește cum a fost Oliver Twist foarte aproape de a-și găsi un loc de muncă, deși n-ar fi fost tocmai o sinecură</i>	19
IV <i>Oliver, dat în ucenicie la alt stăpân, își face intrarea în viața publică</i>	29
V <i>Oliver participă la activitățile celor printre care trăiește. Ajungând pentru prima oară la o înmormântare, își face o părere proastă despre îndeletnicirea stăpânului său</i>	37
VI <i>Oliver, întărâtat de batjocurile lui Noah, ripostează de-adevăratelea și îl uimește pe acesta din cale-afară</i>	49
VII <i>Oliver rămâne răzvrătit</i>	54
VIII <i>Oliver merge pe jos până la Londra. Pe drum, întâlnește un tânăr domn foarte ciudat</i>	61
IX <i>Cuprinde mai multe amănunte cu privire la bătrânul domn cel hazliu și la tinerele speranțe pe care le avea în ucenicie</i>	70
X <i>Oliver începe să-i cunoască mai bine pe noii săi tovarăși și capătă o experiență pe care o plătește scump. Este un capitol scurt, dar foarte important al poveștii de față</i>	76
XI <i>Se vorbește despre domnul Fang, judecător, și se dă un mic exemplu despre cum împărțea dumnealui dreptatea</i>	81

XII În care se arată cum Oliver a fost îngrijit mai bine ca oricând în viața lui. Și în care povestirea se întoarce la bătrânul domn cel șugubăț și tinerii săi ucenici	90
XIII Sunt prezentate cititorului nostru inteligent câteva noi personaje, despre care se povestesc mai multe întâmplări plăcute, în legătură cu istorisirea noastră	100
XIV Care cuprinde noi amănunte cu privire la șederea lui Oliver în casa domnului Brownlow și profecția extraordinară pe care un oarecare domn Grimwig a făcut-o în legătură cu băiatul, când acesta a fost trimis cu o solie	108
XV În care se arată cât de mult țineau la Oliver Twist bătrânul evreu cel vesel și domnișoara Nancy ...	119
XVI Se povestește ce a pățit Oliver Twist după ce l-a prins Nancy	126
XVII Soarta lui Oliver, în continuare potrivnică, aduce la Londra un ilustru personaj care îl vorbește de rău	136
XVIII Arată cum și-a petrecut Oliver timpul în compania benefică a onorabililor săi prieteni	147
XIX În care se discută și se pune la cale un plan remarcabil	156
XX În care Oliver este dat pe mâinile domnului William Sikes	166
XXI Expediția	174
XXII Spargerea	180
XXIII Unde se relatează o plăcută conversație dintre domnul Bumble și o doamnă și unde se arată că până și un intendent poate fi simțitor, în anumite împrejurări	187
XXIV Un capitol care povestește un lucru neînsemnat, dar care, deși scurt, ar putea să devină foarte important în această istorisire	196

XXV În care povestirea revine la domnul Fagin și ai lui	202
XXVI În care intră în scenă un personaj misterios și în care se întâmplă și sunt săvârșite multe lucruri, care nu puteau lipsi din această istorisire	208
XXVII Povestitorul repară o lipsă de politețe comisă într-un capitol anterior, în care o doamnă a fost abandonată pe neașteptate	221
XXVIII Se povestește ce s-a întâmplat cu Oliver și aventurile prin care a mai trecut	229
XXIX Sunt prezentați în câteva cuvinte locatarii casei în care ajunsese micul Oliver	239
XXX Se relatează ce părere își fac despre el noii vizitatori ai lui Oliver	243
XXXI Situația se complică	251
XXXII Despre viața fericită pe care Oliver a început să o trăiască alături de prietenii săi mărinimoși	262
XXXIII În care fericirea lui Oliver și a prietenilor săi se curmă pe neașteptate	272
XXXIV Cuprinde câteva amănunte care ne fac cunoștință cu un tânăr domn și se povestește o nouă aventură trăită de Oliver	281
XXXV Cuprinde urmarea nefericită a peripeției lui Oliver și o conversație destul de însemnată între Harry Maylie și Rose	292
XXXVI Un capitol foarte scurt, care poate părea fără prea mare interes, dar care este o continuare a celui de mai sus și o dezlegare a unuia care va urma, la momentul potrivit	300
XXXVII În care cititorul poate remarca o mare schimbare, deloc neobișnuită în viața conjugală ...	303
XXXVIII Cuprinde istorisirea celor petrecute între domnul și doamna Bumble și domnul Monks, la întâlnirea lor de după căderea nopții	314

XXXIX <i>Aduce în scenă niște personaje respectabile, cu care cititorul a făcut deja cunoștință, și arată cum Monks și evreul își pun vrednicile minți la treabă, unelând împreună</i>	324
XL <i>O întrevedere ciudată, care vine în continuarea capitolului de mai sus</i>	339
XLI <i>Care conține noi descoperiri și care arată că surprizele, ca și nenorocirile, nu vin niciodată singure</i>	347
XLII <i>O veche cunoștință a lui Oliver, dovedindu-se de o veritabilă genialitate, devine o personalitate în oraș</i>	357
XLIII <i>În care se arată cum a intrat în bucluc Șmecherul cel Dibaci</i>	369
XLIV <i>Sosește clipa în care Nancy trebuie să-și țină fâgăduiala față de Rose Maylie, dar nu izbutește</i>	380
XLV <i>Fagin îl trimite pe Noah Claypole într-o misiune secretă</i>	387
XLVI <i>Întâlnirea are loc</i>	391
XLVII <i>Urmări fatale</i>	401
XLVIII <i>Fuga lui Sikes</i>	409
XLIX <i>Monks și domnul Brownlow în sfârșit se întâlnesc. Conversația le e întreruptă de sosirea unei vești</i>	419
L <i>Urmărirea și fuga</i>	430
LI <i>Prilej pentru lămurirea mai multor mistere și capitol care cuprinde o cerere în căsătorie, în care nici rangul și nici zestrea nu au avut vreun cuvânt de spus</i>	442
LII <i>Ultima noapte din viața lui Fagin</i>	457
LIII <i>Și ultimul</i>	467
Tabel cronologic	472

Redactare: MIRELLA ACSENTE

Tehnoredactare: MIHAELA CIUFU

Designul copertei: ANDREEA APOSTOL

Ilustrația copertei: WALTER RIESS

We know
books

Charles Dickens
OLIVER TWIST

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINT CLASICI AI LITERATURII, un imprint CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DICKENS, CHARLES

Oliver Twist / Charles Dickens ; trad. din lb. engleză de Irina Benea. -
București : Corint Clasici ai literaturii, 2024

ISBN 978-606-088-727-0

I. Benea, Irina (trad.)

821.111

I

*Se prezintă cititorului locul și împrejurările
în care s-a născut Oliver Twist*

PRINTRE ALTE CLĂDIRI PUBLICE dintr-un oraș al cărui nume, din numeroase motive, ar fi mai bine să rezist ispitei de a-l menționa și căruia nici nu-i voi atribui un nume fictiv, există una care poate fi întâlnită, din vremuri străvechi, în majoritatea orașelor, mai mari sau mai mici, și anume un azil de săraci. În acest stabiliment s-a născut, într-o zi și într-un an pe care nu trebuie să mă mai ostenesc a le repeta, întrucât dacă nu le va afla, cititorul nu va fi păgubit în niciun fel – în orice caz, nu în acest moment al povestirii –, acel muritor al cărui nume este anunțat la începutul acestui capitol.

Mult timp după ce medicul parohiei l-a adus pe această lume de lacrimi și durere, a rămas o chestiune cu totul îndoielnică dacă pruncul va reuși să supraviețuiască pentru a i se da barem un nume – ceea ce, dacă nu s-ar fi întâmplat, foarte probabil că aceste memorii nu s-ar mai fi scris. Sau, dacă s-ar fi scris, ar fi fost concentrate în cel mult două pagini, adică ar fi avut neprețuitul merit de a fi un exemplu al celei mai concise și mai fidele biografii apărute vreodată în literatura din toate timpurile și din toate țările.

Deși nu pot să susțin că a te naște într-un azil de săraci este, în sine, o împrejurare cum nu se poate mai norocoasă și mai de invidiat pentru o ființă umană, totuși, în cazul de față, afirm cu tărie că a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Oliver Twist. Adevărul este că a-l convinge pe Oliver să își asume îndatorirea de a respira a fost o treabă extrem de dificilă – respirația fiind o practică obositoare, însă una care, cu vremea, ne-a devenit

un obicei necesar pentru a ne ușura existența. Un timp, el a zăcut gâfâind pe o salteluță de lână, cumpănind între această lume și lumea de dincolo, balanța înclinând în mod hotărât în favoarea celei din urmă. Dacă pe parcursul acestei scurte perioade, Oliver ar fi fost înconjurat de bunicuțe grijulii, mătuși neliniștite, moașe experimentate și doctori savanți, ei bine, atunci, inevitabil și indubitabil, ar fi murit cât ai clipi. Lângă el, însă, nu au fost decât o bătrână săracă, și aceea aflată într-o stare destul de confuză, din pricina unei porții de bere mai mari ca de obicei, și un medic al parohiei, silit prin contract să se ocupe și de astfel de treburi – așadar, problema vieții sau a morții a fost decisă prin luptă directă între Oliver și Natură. Rezultatul a fost că, după câteva eforturi, Oliver a respirat, a strănutat și a început să-și anunțe tovarășii de la azil că în spinarea parohiei a mai căzut o povară, slobozind un strigăt puternic – pe cât de puternic te puteai aștepta din partea unui băiețel nou-născut, care nu intrase în posesia acelei foarte folositoare funcții secundare, vocea, de mai mult de trei minute și un sfert.

În momentul în care Oliver oferea prima dovadă a unei acțiuni libere și în bună regulă a plămânilor săi, păturica peticită care fusese azvârlită într-o doară peste patul de fier din încăperea începu să se agite. Chipul palid al unei tinere femei se ridică ușor de pe pernă, iar o voce slabă abia articulă cuvintele:

— Lăsați-mă să văd copilul și apoi să mor.

Doctorul stătea cu fața întoarsă la foc, încălzindu-și palmele și frecându-le, pe rând. Când tânăra vorbi, se ridică și, înaintând până la capul patului, spuse, cu mai multă bunătate decât te-ai fi așteptat din partea lui:

— O, nu trebuie să vorbești despre moarte încă.

— Nu, Domnul să te aibă în pază, nu! interveni moașa, strecurându-și cu repeziciune în buzunar o sticlă verde, din al cărei conținut gustase, într-un colț, cu o vădită satisfacție.

— Domnul s-o aibă în pază! Când o trăi cât am trăit eu, domnule doctor, și o avea treisprezece copii, cu toții morți, mai puțin doi, dar și ăia aicea, la azil, cu mine, atunci n-o să mai vorbească ea așa, Domnul s-o aibă în pază! Gândește-te mai bine la ce înseamnă să fii mamă, că ai aci un mielușel drăguț, păi dară!

Se pare însă că această perspectivă consolatoare despre ce îi rezerva viitorul unei mame nu reuși să-și facă efectul. Pacienta dădu din cap și își întinse mâna către copil.

Doctorul i-l așeză în brațe. Ea își lipi cu ardoare buzele reci și albe de fruntea pruncului, își trecu mâinile peste față, se uită răvășită în jur, se cutremură, se lăsă pe spate – și muri. Îi fricționară pieptul, mâinile și tâmplele, însă sângele ei încetase pe veci să mai curgă. I se vorbise despre speranță și mângâiere, dar de prea multă vreme ea nu avusese parte nici de una, nici de alta.

— Totul s-a sfârșit, doamnă Nu-știu-cum! zise doctorul, în cele din urmă.

— Vai, sărmana de ea, așa este! spuse moașa, ridicând de pe pernă dopul sticlei verzi, care îi căzuse când se aplecase să ia copilul. Sărmana de ea!

— Nu trebuie să te ostenești să trimiți după mine, moașă, dacă plânge copilul, continuă doctorul, punându-și mânușile foarte tacticos. Mai mult ca sigur că o să fie gălăgios. Și-atunci îi dai un pic de terci. Își puse pălăria și, oprindu-se lângă pat, în drum spre ușă, adăugă: Și era o fată frumoasă, de unde o fi venit?

— A fost adusă noaptea trecută, răspunse bătrâna, din ordinul supraveghetorului. Au găsit-o zăcând pe stradă. Mersese pe jos destul de mult, căci încălțările îi erau ferfeniță. Da' de unde venea sau unde se ducea, nimeni nu știe.

Doctorul se aplecă deasupra trupului neînsuflețit și îi ridică brațul stâng.

— Vechea poveste, spuse el, clătinând din cap, nu are verișetă. Înțeleg. Ei, noapte bună!

Domnul doctor plecă să-și ia cina, iar moașa, după ce își mai îndreptă o dată atenția către sticlă, se așeză pe un scăunăș scund din fața focului și începu să înfeșe copilașul.

Haina-l face pe om – ce exemplu minunat a fost micul Oliver Twist pentru această vorbă de duh! Înfașurat în pătura care până atunci îi fusese singurul acoperământ, ar fi putut să fie copilul unui nobil sau al unui cerșetor. Chiar și pentru cel mai subtil și pretențios observator străin ar fi fost greu să îi atribuie poziția corectă în societate. Acum însă, când fusese înfașat în vechile

scutece de stambă, îngălbenite de atâta folosință, i se pusese pe-
cetea și fusese trimis pe dată la locul său: era un copil al parohiei,
orfanul dintr-un azil de săraci, un umil cal de corvoadă, pe ju-
mătate mort de foame, pradă loviturilor și înghiontelilor lumii
întregi, disprețuit de toți și de nimeni căinat.

Oliver plânse din răsuputeri. Dar dacă ar fi putut ști că este un
orfan lăsat la mila epitropilor și supraveghetorilor, poate că ar fi
plâns și mai tare.

II

Se descriu creșterea, educația, casa și masa de care a avut parte Oliver Twist

PENTRU URMĂTOARELE OPT SAU ZECE LUNI, Oliver a fost victima
unui șir neîntrerupt de înșelăciuni și dezamăgiri. N-a crescut la
pieptul unei mame. Situația micuțului orfan, înfometat și nevo-
iaș, a fost raportată conștiincios de autoritățile azilului de săraci
către autoritățile parohiale. Autoritățile parohiale s-au interesat,
cu demnitate, la autoritățile azilului de săraci dacă nu exista, în
acel moment, vreo femeie domiciliată în „cămin” care să fie în
stare de a-i acorda lui Oliver Twist mângâierea și hrana de care
ducea lipsă. Autoritățile azilului de săraci au răspuns cu umilință
că nu exista. La acestea, autoritățile parohiale au decis, cu mări-
nimie și deosebită omenie, ca Oliver să fie trimis la „crescăto-
rie” sau, mai bine spus, să fie expediat la un azil-anexă, cam la
trei mile depărtare, unde douăzeci sau treizeci de alți prunci care
încălcaseră legea celor săraci se tăvăleau pe podele, cât era ziua
de lungă, lipsiți de neplăcerea de a avea prea multă hrană sau
îmbrăcăminte, sub părinteasca supraveghere a unei femei în vâr-
stă, care îi primea pe pârâți în schimbul și mai ales datorită
sumei de șapte pence și jumătate pe cap de micuț pe săptămână.
Șapte pence și jumătate pe săptămână ajung pentru o dietă com-
pletă a unui copil. Se poate cumpăra multă mâncare cu șapte
pence și jumătate, destul cât să-i încarci stomacul până la refuz

și să-l faci să se simtă chiar rău. Dar bătrâna era o femeie înțe-
leaptă și cu multă experiență. Știa ce e mai bine pentru copii și,
de asemenea, știa foarte clar ce e mai bine pentru ea. De aceea
își însușea întru propriul său folos cea mai mare parte din aloca-
ția săptămânală, micșorând și mai abitir „generoasa” sumă pre-
văzută inițial de parohie pentru creșterea micuților. Prin urmare,
izbutind să stoarcă o agoniseală și de unde bruma nu-i, femeia
se dovedea un mare filosof utilitarist.

Toată lumea cunoaște povestea aceluia filosof utilitarist care
lansase strălucita teorie că un cal este în stare să trăiască fără să
mănânce, teorie pe care a și demonstrat-o, atât de bine încât
ajunsese să îi dea calului său un singur pai pe zi. Și aproape nu
încapă îndoială că ar fi făcut din el un bidiviu focos și sprinten
cu o nimica toată, dacă bietul animal n-ar fi murit, cu doar do-
uăzeci și patru de ore înainte de ziua în care trebuia să se bucure
de prima sa rație consistentă de aer pur. Din păcate pentru filo-
sofia utilitaristă a femeii în a cărei grijă fusese încredințat Oliver
Twist, și punerea în practică a sistemului ei avea, de obicei, un
rezultat similar. Căci de fiecare dată când un copil își punea în
minte să supraviețuiască, fie și cu cea mai mică porție posibilă
din cea mai lungă zeamă posibilă, se întâmpla să-și vâre necura-
tul coada și, în opt cazuri și jumătate din zece, ba se îmbolnăvea
din pricina lipsurilor sau a frigului, ba cădea în foc din pricina
neglijenței, ba se sufoca accidental. În fiecare dintre aceste ca-
zuri, nefericitul prunc era chemat pe lumea cealaltă, acolo unde
se întâlnea cu părinții pe care nu îi cunoscuse niciodată pe lumea
aceasta.

Se mai întâmpla, uneori, să se stârneasă vreo anchetă neobiș-
nuit de stăruitoare în privința unui copil al parohiei care fusese
scăpat din vedere când se întorsese salteaua de la pat sau care
murise opărit din greșeală pe când făcea baie – chiar dacă un ac-
cident ca acesta din urmă era foarte rar, căci orice formă de baie
era un eveniment cu totul excepțional la acea creșă – și atunci ju-
riul se încapățâna să pună întrebări stânjenitoare sau membrii pa-
rohiei își treceau cu îndărătnicie semnătura pe vreo reclamație.
Însă aceste insolente erau înăbușite cu repeziciune de dovezile

aduse de medic și de mărturia intendentului, primul dintre aceștia deschizând întotdeauna trupul neînsuflăit și negăsind nimic înăuntru (lucru care, într-adevăr, era foarte probabil), iar cel din urmă invariabil declarând sub jurământ orice dorea parohia și arătându-și astfel marele devotament față de ea. În plus, tutorii făceau vizite periodice la fermă și îl trimiteau, fără abatere, pe intendent cu o zi înainte, ca să anunțe că vor veni. Copiii erau aranjați și curați în momentul în care descindeau ei, și ce altceva mai puteai cere?

De la o astfel de crescătorie, cu un asemenea sistem, nu te aștepti să producă o recoltă extraordinară sau îmbelșugată. În ziua când împlini nouă ani, Oliver Twist era un copil palid și firav, oarecum mărunț de statură și în mod cert slab. Însă natura sau vreo trăsătură moștenită îi sădise în piept, adică acolo unde avea loc suficient să se extindă, grație dietei economicoase a stabilitementului, o inimă foarte dărză. Și poate tocmai de aceea ajunsese la vârsta de nouă ani. Oricum, în ziua în care împlinea nouă ani se afla încuiat în pivnița de cărbuni, în compania foarte selectă a altor doi tineri domni care, după ce încasaseră deopotrivă cu el o bătaie zdravănă, fuseseră închiși acolo, din pricină că pretinseseră, în mod mârșav, că le-ar fi foame. Tocmai atunci, doamna Mann, buna stăpână a casei, fu luată prin surprindere de sosirea domnului Bumble, intendentul, care încerca din răspuneri să deschidă zăvorul de la poarta grădinii.

— Doamne, Dumnezeu! Dumneavoastră sunteți, domnule Bumble? zise doamna Mann, scoțându-și capul pe geam cu manifestări foarte bine mimate de o nespusă bucurie. (Susan, du-i sus pe Oliver și pe ceilalți doi păcătoși și spală-i numaidecât!) Doamne sfinte! Domnule Bumble, ce bucuroasă sunt să vă văd, zău așa!

Ei bine, domnul Bumble era un om gras și coleric, astfel că, în loc de a răspunde acestui bun venit urât din toată inima într-o dispoziție aidoma, zgâlțâi îngrozitor zăvorul de la poartă, după care o blagoslovi cu un șut așa cum numai un picior de intendent ar fi putut să sloboadă.

— Doamne, de necrezut, continuă doamna Mann, ieșind afară în fugă – căci între timp cei trei băieți fuseseră duși din

pivniță – cu totul de necrezut! Am uitat că poarta este zăvorâtă pe dinăuntru, din cauza copiilor, dragii de ei! Poftim înăuntru, domnule, poftim, rogu-vă, domnule Bumble.

Deși această invitație fusese însoțită de o curtoazie care ar fi putut să înmoaie inima oricui, chiar și unui epitrop, pe intendent nu îl împlânzi defel.

— Gândești că acesta este un comportament respectuos sau cumsecade, doamnă Mann, întrebă domnul Bumble, strângând bastonul în mână, să faci demnitarilor parohiali să aștepte la poarta grădinii dumatiale, când aceștia vin cu treburi ale parohiei, legate de orfanii parohiei? Îți dai seama, doamnă Mann, că dumneata ești, cum s-ar spune, în slujba parohiei și că ești plătită de aceasta?

— Sunt convinsă că așa este, domnule Bumble. Dar tocmai ce le spuneam cătorva copii că o să veniți, dragii de ei, căci țin tare mult la dumneavoastră, răspunse doamna Mann, cu mare umilință.

Domnul Bumble avea o părere foarte bună despre calitățile sale de orator și despre importanța sa. Cum pe primele și le afișase și pe cealaltă și-o revendicase, se relaxă.

— Bine, bine, doamnă Mann, răspunse pe un ton mai calm, se prea poate să fie cum spui dumneata, se prea poate. Condu-mă înăuntru, doamnă Mann, căci am venit cu treburi și am să-ți spun ceva.

Doamna Mann îl conduse pe intendent într-un salonaș cu pardoseală de cărămidă, îi aduse un scaun și, plină de zel îndatoritor, îi așeză tricornul și bastonul dinaintea sa pe masă. Domnul Bumble, înfierbântat de mersul pe jos până acolo, își șterse nădușeala de pe frunte, își privi mulțumit tricornul și zâmbi. Da, zâmbi! Intendenții sunt și ei oameni. Iar domnul Bumble zâmbi.

— Acum să nu vă supărați de ce-o să vă spun, remarcă doamna Mann, cu o dulceață cuceritoare în glas. Ați mers mult pe jos, înțelegeți dumneavoastră, că altfel n-aș fi pomenit despre asta. Ei bine, nu vreți să gustați un strop de ceva, domnule Bumble?

— Niciun strop. Niciun strop, zise domnul Bumble, făcând semn cu mâna dreaptă într-un mod demn, dar îngăduitor.

— Ba eu cred că o să gustați, spuse doamna Mann, care prinsese tonul refuzului său și gestul care-l însoțise. Numai un strop, unul mic, cu puțintică apă rece și o bucățică de zahăr.

Domnul Bumble tuși.

— Haideți, doar un strop, unul mic, spuse doamna Mann și mai convingătoare.

— Ce este? întrebă intendentul.

— Ei, este ceea ce sunt nevoită eu să țin în casă, ca să pun câte un pic în leacurile pentru drăguții de copilași când se simt rău, domnule Bumble, răspunse doamna Mann, deschizând un dulap din colț și scoțând o sticlă și un pahar. Este gin. N-o să vă ascund, domnule Bumble, că este gin.

— Le dai copiilor și leacuri cu gin, doamnă Mann? întrebă Bumble, urmărind cu privirea interesantul proces de amestecare.

— Oh, Dumnezeu să-i binecuvânteze, le dau, drăguții de ei, răspunse protectoarea copiilor. N-aș putea suporta să-i văd suferind sub ochii mei, înțelegeți dumneavoastră, domnule.

— Nu, zise domnul Bumble cu convingere, n-ai putea. Ești o femeie omenoasă, doamnă Mann. (În acest moment, femeia îi puse în față paharul.) O să mă folosesc de primul prilej ca să spun acest lucru consiliului, doamnă Mann. (Bărbatul trase paharul către el.) Ai suflet de mamă, doamnă Mann. (Agită amestecul de gin și apă.) Beau... beau cu bucurie în sănătatea dumitale, doamnă Mann.

Și înghiți jumătate.

— Și acum, să trecem la treburile pentru care am venit, spuse intendentul, scoțându-și carnetul de notițe, legat în piele. Copilul care a fost botezat în grabă Oliver Twist împlinește astăzi nouă ani.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze, interveni doamna Mann, înroșindu-și ochiul stâng cu colțul șorțului.

— Și, în ciuda unei recompense de zece lire sterline, care a fost ulterior ridicată la douăzeci de lire sterline, în ciuda supremelor și, aș putea spune, supranaturalelor străduințe din partea parohiei, nu am reușit niciodată să aflăm cine este tatăl lui sau de unde a venit mama sa, care a fost numele și con... condiția ei socială.

Doamna Mann își ridică brațele uluită, dar adăugă, după un moment de gândire:

— Atunci, cum se face că are totuși un nume?

Intendentul își îndreptă spatele cu mare mândrie și spuse:

— Eu l-am inventat.

— Dumneavoastră, domnule Bumble?!

— Eu, doamnă Mann. Le dăm nume drăguților noștri, în ordine alfabetică. Înainte de el fusese un *S* – Swubble, eu i-am dat numele. El a fost un *T* – Twist, tot eu i-am dat numele și *lui*. Următorul care va veni va fi Unwin, iar următorul, Vilkins. Am nume pregătite până la sfârșitul alfabetului și apoi din nou de la capăt, când o să ajungem la *Z*.

— Ei, dar dumneavoastră aveți o adevărată fire de scriitor, domnule! spuse doamna Mann.

— Da, da, zise intendentul, în mod vădit măgulit de compliment, se prea poate. Se prea poate să am, doamnă Mann. Termină paharul de gin cu apă și adăugă: Cum Oliver este acum prea mare pentru a mai rămâne aici, consiliul tutelar a hotărât să fie adus înapoi la azil. Am venit în persoană pentru a-l lua. Așa că vreau să-l văd imediat.

— Vi-l aduc de îndată, spuse doamna Mann, părăsind încăperea.

Oliver, căruia între timp i se îndepărtase un strat de murdărie – atât cât putea să fie răzuit dintr-o singură spălare –, cel de deasupra, care i se întărise pe față și pe mâini, fu condus în odaie de către binevoitoarea sa protectoare.

— Fă o plecăciune în fața domnului, zise doamna Mann.

Oliver făcu o plecăciune, jumătate către intendentul de pe scaun și jumătate către tricornul de pe masă.

— Vrei să mergi cu mine, Oliver? spuse domnul Bumble, cu o voce plină de măreție.

Oliver era gata să spună că ar pleca bucuros de acolo cu oricine, dar, ridicându-și privirile, o zări pe doamna Mann în spatele scaunului intendentului, agitându-și pumnul către el, cu o înfățișare furioasă. Copilul pricepu numaidecât semnul, căci acel pumn îi fusese de mult prea multe ori înfipt în spinare pentru a nu-i rămâne profund înfipt și în amintire.

— Merg și *dumneaei*? întrebă bietul Oliver.

— Nu, *dumneaei* nu poate merge, răspunse domnul Bumble. Însă va veni să te vadă, din când în când.

Aceasta nu însemna cine știe ce consolare pentru băiat, care, chiar și la vârsta lui fragedă, avu suficientă înțelepciune ca să simuleze un sentiment de profund regret pentru faptul că pleacă. De altfel, nici nu era prea greu să-și aducă lacrimile în ochi. Foamea și o bătaie cruntă primită de curând îți pot fi de mare ajutor dacă vrei să plângi – iar Oliver plânse, într-adevăr, cu multă naturaleză. Doamna Mann îi dădu mii de îmbrățișări și, ceea ce Oliver își dorea mai mult, o bucată de pâine cu unt, ca să nu arate prea înfometat când va ajunge la azil. Cu felia de pâine în mână și cu șepcuța din pânză cafenie, de orfan al parohiei, pe cap, Oliver fu luat de domnul Bumble din acea casă nenorocită, în care niciun cuvânt bun sau vreo privire blândă nu îi luminase vreodată neagra sa copilărie. Și, cu toate acestea, când poarta magherniței se închise în urma lui, izbucni într-un plâns sfâșietor. Cât de sărmani ar fi fost micii lui tovarăși de nefericire pe care îi lăsa acum în urmă, ei fuseseră totuși singurii prieteni pe care îi avusese și, pentru întâia oară, inima lui de copil fu copleșită de sentimentul că a rămas singur în lumea aceasta mare.

Domnul Bumble mergea cu pași mari. Micuțul Oliver, strângându-l de manșeta cusută cu fir, tropăia pe lângă el cu pași mărunți, întrebând la sfârșitul fiecărui sfert de milă dacă „mai e mult”. La aceste întrebări domnul Bumble răspundea foarte scurt și repezit, căci blândețea de moment, pe care amestecul de gin și apă îl trezește în unele suflete, i se evaporase deja și redevenise intendentul dintotdeauna.

Oliver nu se afla nici de un sfert de oră între zidurile azilului de săraci și nici nu apucase să ducă la bun sfârșit devorarea unei a doua felii de pâine, când domnul Bumble, care îl lăsase în grija unei bătrâne, se întoarse spunându-i că în seara aceea se întrunea consiliul și consiliul ceruse să-l vadă fără întârziere.

Cum nu îi era foarte clar ce însemna un consiliu, Oliver rămase surprins de această veste, neștiind dacă ar trebui să râdă sau să plângă. Dar nu avu timp să se gândească prea mult la

această problemă, căci domnul Bumble îl pocni o dată în cap cu bastonul, ca să-l trezească, și o dată pe spate, ca să-l învioreze, apoi, poruncindu-i să-l urmeze, îl duse într-o încăpere largă, văruită, unde stăteau în jurul unei mese opt sau zece domni grași. În capul mesei, așezat într-un jilț ceva mai înalt decât restul, stătea un domn deosebit de gras, cu o față foarte rotundă și roșie.

— Înclină-te în fața consiliului, spuse Bumble.

Oliver își îndepărtă cele două sau trei lacrimi care-i atârnavu de pleoape și, neînțelegând care este consiliul, se înclină totuși, din fericire, către masă.

— Cum te numești, băiete? întrebă domnul din jilțul înalt.

Oliver, speriat la vederea atâtor domni, tremura din toate încheieturile, iar când intendentul îi dădu încă un ghiont în spate, începu să plângă. Aceste două pricini laolaltă îl făcură să răspundă cu o voce foarte firavă și nesigură, drept pentru care un domn cu jiletcă albă îl făcu prost. Ce-i drept, un mod nemaipomenit de a-i ridica moralul și de a-l ajuta să se simtă în largul său.

— Ascultă, băiete, spuse domnul din jilțul cel înalt. Cred că știi că ești un orfan, nu?

— Ce înseamnă asta, domnule? întrebă bietul Oliver.

— Chiar că-i prost băiatul ăsta, cum am zis eu, spuse domnul cu jiletcă albă.

— Sst! zise domnul care vorbise cel dintâi. Știi că nu ai nici mamă, nici tată și că ai fost crescut de parohie, nu-i așa?

— Da, domnule, răspunse Oliver, plângând amaric.

— De ce plângi? întrebă domnul cu jiletcă albă.

De bună seamă era ceva nemaipomenit: ce motive ar fi putut avea băiatul acela să plângă?

— Sper că îți spui rugăciunile în fiecare seară, zise alt domn, cu o voce tăioasă, și că te rogi pentru oamenii care te hrănesc și care au grijă de tine – ca un adevărat creștin.

— Da, domnule, se bâlbâi băiatul.

Domnul care vorbise la urmă avea, fără să știe, dreptate. Desigur că ar fi fost foarte creștinește dacă Oliver s-ar fi rugat pentru oamenii care îl hrăneau și aveau grijă de el, și asta l-ar fi